

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupený Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 1434/6, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2018, č. j. 45 Az 7/2018 – 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Eduardu Benešovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 21. 12. 2018, č. j. 45 Az 7/2018 – 68, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-115/ZA-ZA12-VL16-2017. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o azylu*“).

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce dne 13. 2. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Z jeho žádosti a následného pohovoru vyplývá, že je svobodný, do České republiky přijel v září 2016 autobusem z Polska, kde pobýval asi 4 týdny. V České republice se snažil vyřídit si doklady, aby zde mohl legálně pracovat. Bylo mu však řečeno, že si musí potřebné doklady zajistit na Ukrajině, kam za tímto účelem odjel v říjnu 2016. V zemi původu mu vydali vízum pouze na 50 dnů. Poté, co si chtěl v České republice doklady prodloužit, se dozvěděl, že musí opět na Ukrajinu. Proto se rozhodl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, aby zde mohl legálně pracovat. Kdyby odjel na Ukrajinu, neví, zda by na něj zaměstnavatel čekal.

[3] Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že ho bolí svaly, špatně se mu chodí (má pocit, jakoby mu nohama probíhal elektrický proud). V roce 2005 mu byla diagnostikována

p. Jde o chronické onemocnění a nejde vyléčit. Kvůli této chorobě nemůže vykonávat fyzicky namáhavou práci. V současné době se neléčí, ale stále se necítí dobře. V roce 2006 byl na Ukrajině měsíc v nemocnici, po propuštění se musel učit znovu psát, měl oslabené svaly na rukách. Od roku 2010 však lékaře na Ukrajině nenavštívil, neboť mu lékaři řekli, že se jedná o onemocnění chronické a ať na sebe dává pozor. V České republice lékaře nenavštívil. O udělení mezinárodní ochrany žádá z toho důvodu, že má strach o své zdraví, neboť v zemi původu neví, jak ho mají léčit. Kdyby onemocněl, tak mu bez peněz nikdo nepomůže. Na Ukrajině ho kromě toho nic nedrží, rodiče se dávno rozešli a otec odjel do Ruska. Matka žije s otčímem, se kterým si žalobce nerozumí. V České republice žije bratr žalobce (se kterým však společnou domácnost nesdílí).

[4] Krajský soud předně poznamenal, že jediným řádným žalobním bodem je pouze tvrzená obava žalobce z návratu do země původu z důvodu chronického onemocnění, které ho omezuje v běžném způsobu života s tím, že v zemi původu je zdravotní péče nedostatečná. Tento důvod by potenciálně mohl být relevantní z pohledu § 14 zákona o azylu a § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona.

[5] Krajský soud uvedl, že žalovaný se tvrzením žalobce ohledně jeho zdravotního stavu vypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem, přičemž neshledal, že by onemocnění žalobce a obavy o jeho zdravotní péči na Ukrajině mohly být důvodem pro udělení nějaké z forem mezinárodní ochrany. Se závěrem žalovaného se krajský soud ztotožnil. Dodal, že žalovaný žalobci opakovaně pokládal otázky týkající se jeho zdravotního stavu, přičemž zjistil, že od poslední hospitalizace žalobce v roce 2006 již žádná léčba neprobíhá. V současné době je v pořádku, ačkoliv problémy s pohybem se stále projevují. Ze správního spisu navíc nevyplývá, že by lékařská péče, která byla žalobci poskytována na Ukrajině, byla nedostatečná.

[6] V návaznosti na výše rekapitulovaná skutková zjištění týkající se zdravotního stavu žalobce odkázal krajský soud na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Z ní vyplývá, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Nelze nicméně vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí, i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v domovském státě, ta by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V rozsudku ze dne 13. 12. 2016, *Paposhvili proti Belgii*, stížnost č. 41738/10, totiž ESLP v případě tzv. „zdravotních případů“ částečně zmírnil dříve vyžadovaný požadavek na míru závažnosti hrozící újmy, aby došlo k aktivaci čl. 3 Úmluvy. V této věci (týkající se případu cizince trpícího leukémií) totiž ESLP dopěl k závěru, že pod „velmi výjimečné případy“ může spadat i vážně nemocná osoba, u které by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představoval riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života.

[7] Krajský soud na základě shora uvedeného uzavřel, že případ žalobce a jeho zdravotní stav nedosahuje takové intenzity, aby došlo k aktivaci čl. 3 Úmluvy, tak jak jej předvídá výše uvedená judikatura. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se zdravotní stav žalobce zhoršoval a vyžadoval nákladnou zdravotní péči. Žalobce se ostatně ani v České republice neléčí.

[8] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v podstatné

pokračování

části kasační stížnosti rekapituluje závěry krajského soudu. Jediná část kasační stížnosti, kterou lze považovat za projednatelnou kasační námitku, je obsažena v jedné větě. V ní stěžovatel *de facto* nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jeho případ není natolik výjimečný, aby došlo k aktivaci čl. 3 Úmluvy. Doslova uvádí, že dává Nejvyššímu správnímu soudu na zvážení, zda „*v případě žalobce se jedná o velmi výjimečný případ a lze tak aktivovat čl. 3 Úmluvy*“, aniž by toto tvrzení dále rozvedl.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Ztotožňuje se se závěry krajského soudu a odkazuje na zjištění, ke kterým dospěl ve správním řízení (tedy, že zdravotní stav stěžovatele není natolik závažný, aby odůvodňoval udělení mezinárodní ochrany). Nakonec uvádí, že stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu podal, aby v České republice legalizoval svůj pobyt. Snaha o legalizaci pobytu však není azylově relevantní důvod.

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna zmiňovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[12] V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku, soudního a správního spisu. Otázka, kterou stěžovatel nastolil v žalobě a poté v kasační stížnosti (tvrzený špatný zdravotní stav stěžovatele, který by mohl být důvodem pro udělení nějaké z forem doplňkové ochrany), již byla opakovaně v relevantní judikatuře tohoto soudu řešena, krajský soud přitom na tuto judikaturu, jakož i judikaturu ESLP vhodně poukázal (v podrobnostech odst. [6] jeho rozsudku). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[14] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2019, č. j. 3 Azs 111/2019 – 19, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Eduard Beneš, advokát se sídlem Na Rozcestí 1434/6, Praha 9. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, by měla advokátovi náležet odměna za dva úkony právní služby, které spočívaly v převzetí a přípravě zastoupení a v sepsu a podání doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však zástupci stěžovatele nepřiznal odměnu za doplnění

kasační stížnosti. Kasační stížnost, kterou jménem stěžovatele ustanovený zástupce učinil, totiž byla na samé hranici projednatelnosti. Kasační argumentace byla obsažena v jedné strohé větě a navíc ani neobsahovala důvod přijatelnosti kasační stížnosti, přičemž ve zbylé části byly shrnuty toliko závěry krajského soudu. Zástupci stěžovatele tedy náleží odměna pouze za jeden právní úkon v částce 3 100 Kč, k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), proto mu výše odměny byla navýšena o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. prosince 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu